

En ny aandelig Sørge-Sang

over de fire i Livet Elskelige og nu i Døden
salig Hensovende, som paa Hjemreisen fra
Tromsø Kirke den 1ste Januar 1855
maatte friste Dødens Kamp.

Forfattet af

Ole A. Eidisen Skaberget

Taler hverandre til med Psalmer og Lovsange
og aandelige Viser; og synger og leger for Her-
ren i Eders Hjerter. Ephes. 5, 19.

Mel.: En Sørge-Sang jeg nu vil kvæde.

Stem i min Sjæl! med Sørge-Klage, og syng din
Sang af Hjeriet ud. Stor Sorg og Graad i disse
Dage Er os tildelet af vor Gud; Men vi maa dog
taalmødig taale, Hvad Herrens Visdom os tilmaaler.

2. Vi Aaret Attenhundred' skrive Dg fem og
femti Aar dertil, Just Nyaarsdag — jeg vil beskrive,
Alt Herren fra os kalde vil De fire unge, kjære Ven-
ner, Hvorom min Sørgefæng istemmer.

3. Fra deres Hjem de monne vandre — Til
Tromsø Kirke sig begav, Men paa Hjemveien mon
forandres Den Kirkesart til deres Grav; Da de i Ha-
dets salte Bænde, Udi en Hast opgav sin Aande,

V box 18:537

4. At, tung for os er Sorgens Byrde, Som
sidde nu tilbage her; Dog haabe vi paa dig, vor
Hyrde, Du letter Sorgen for Enhver, Og trøster de
Forældres Hjerter, Som heftig føler Savnets Smerter.

5. Her kommer mig med Sorg imøde Graaher-
bede Forældre hær, Af Hjertets Angest de maa bløde
Af Sorg for sine Børn her, — De havde dem til
Sjelskaar draget; I Hast blev Glæden fra dem taget.

6. I denne Verdens Græde-Dale, Vi Sorg og
Modgang daglig seer; Vi maa i Sorgens Kalk os
bade Mens vi i denne Verden er, — Ifra vort før-
ste Svøbe-Klæde, Indtil vi skal fra Verden træde.

7. See Jacob for sin Joseph græder Og hensant
dybt i Sorgens See, Og Natel sine Kinder væder Da
sine Børn hun mistede; Dog maatte de med taaligt
Hjerte sig boie under Sorgens Smerte.

8. At sørgende Forældre hære, Trøst Jer med
Job, Gudskend' Mand, Han mistede jo Børn flere,
Han misted' ti ubi en Gang; Dog maatte han med
Tat udfige: At Herren tog det han har givet.

9. I fire Børn her maa savne, Som druknet i
det Vaade er, Men I skal dem dog glad omfavne, Hvor
evig, evig Glæde er, — Den Graadens Sød I her
mon miste, Den skal I hist med Glæde hofte.

10. Om I end her maa Kinder væde Og sørge
for de Børn saa hær, I finder dem igjen i Glæde, hvor
Sorg til Fryd forandret er; Vær kun taalmodig i jers
Nøle, I skal see Gud med Troens Dle.

11. Her rinder mig nu mest i Tanke I elskelige
Brodre to, Som skuld' saa hastig fra os vandre,

Men I er dog i evig No. Og vi er' her i Sorgens
Hytte, Men vi skal dog herfra bortflytte.

12. Christoffer, du, min kjære Broder, Og du,
Johannes ligesaa, I kunne dog vel ei formode Da
I fra eders Hjem mon gaa, At eders Timeglas var
runden Og Leve-Traaden var affpunden.

13. At, Vaaden var jers Eigeliste, Og Kjolen var
jers Eigebaar; De savre Liv mon hastig briste, Udt
den bedste Alders Vaar. Det gamle Aar var just
henrunden, — I har det rette Nytaar funden.

14. Vi leved' sammen her i Glæde, Og voget
sammen ubi Fred; Jeg sidde maa og Diet væde, Mens
I af ingen Sorger veed, Dog vil jeg her taalmodig
vente, Til Gud min Sjæl herfra vil hente.

15. Vi maa os vel til Minde drage: Vor Tid
her ubeständig er, Og at enhver af vore Dage
Til Graven fører mer og mer. Vi maa med David
ofte klage: At ond' og saa er' vore Dage.

16. En Dreng var og i samme Følge, Dertil
ogsaa en Pige hær; Jeg det for Eder ei vil følge-
De elskede hverandre her. Og tænkte vist et Par at
blive, De fulgtes ad til Himlens Rige.

17. Nils Peersen med din Jolumine, I sandt
for Jer en fugtig Grav; I solte Dødens bittre Pine,
førend I eders Aand udgav; Dog, Striden den var
snart tilende Og I gav Sjelen Gud ihænde.

18. Der skal ei Ven fra Ven adskilles, Men evig
Glæde nydes der, I Kjærlighed skal de forenes, De-
som har kjærlig levet her; Skjont Legemet i Havet
hvoier, Det dog derfra forklaret iler.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

mm 0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

19. Gud, Trost og Hjælp du dem tilsende, Som færdes paa det salte Vand, At de sin Reise vel maa ende, Og komme vel, hver til sit Land; Men skal vort Stov i Havet hvile, Saa lad vor Sjel dog til Dig ile.

20. Lad dette os Exempel give: Hvor hastig Døben er os nær, At vi den Stund, vi er ilive, Maa vandre varlig En og Hver, — Vi kan idag gaa karst og røde, — Imorgen er' vi bleg' og døde.

21. I Brødre! som med mig omvanter Paa dette grumme, salte Hav, Hav stedse eders Gud i Tanker, Tænk det og blive kan vor Grav: At altid vi med Lamper tændte, Vort sidste Budskab kan forvente.

22. Gud selv nu Trostens Dje ose Til alle, alle Sørgende, Og troste alle Trostesløse, Husvæle alle Grædende, Og hjælpe Hver, med taaligt Hjerte, At overvinde Savnets Smerte.

23. Tilfidsst jeg vil Jer Gud befale, Dybtførgende Forældre Hær; Han vil ei Hjælpens Stund jorhale, Men komme Jer med Bistand nær. Og I skal efter disse Dage, Jers Pøder see foruden Klage.

24. Min ringe Sang I ei forskyde, Min' Venner, som tilbage er; Jeg beder I ei vil fortryde, Hvad jeg velment har skrevet her, — Det er til de Afdødes Ære, Og skal os til et Minde være.

25. Lev vel i Gud! afdøde Kjære, Tak for den Tid, vi sammen var. Vi skal i Himmelen med Ære, Beskue vor Forsøner klar. Giv vi maa komme der tilsammen! Gud, hør vor Bøn! ved Jesum. Amen.